

Sygn. akt II AKa 19/21	Lublin, dnia 24 sierpnia 2022 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Grażyna Jakubowska SA Dorota Janicka
Protokolant	st. sekretarz sądowy Anna Kijak st. sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Krzysztofa Sokoła

po rozpoznaniu w dniach 8 czerwca 2021 roku i 23 sierpnia 2022 roku

sprawy **D. S.**

syna J. i K. z domu W., urodzonego (...) w L.

oskarżonego o czyn z art. 148 § 2 pkt 2 i 3 k.k. i inne czyny

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 4 lipca 2018 roku, sygn. akt IV K 145/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. kwalifikację prawną czynu przypisanego D. S. w punkcie I poprawia na art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zbiegu z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,
2. uchyla orzeczenie o karze łącznej wymierzonej D. S. w punkcie VI,
3. orzeczoną wobec D. S. karę pozbawienia wolności za czyn z punktu I podwyższa do 25 (dwadzieścia pięć) lat pozbawienia wolności, za podstawę jej wymiaru przyjmując art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na poczet orzeczonej wobec D. S. kary pozbawienia wolności zalicza okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 3 stycznia 2021 roku do dnia 24 sierpnia 2022 roku;

IV. zwalnia D. S. od opłaty za obie instancje oraz od wydatków postępowania odwoławczego i ustala, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 19/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 lipca 2018 roku w sprawie IV K 145/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego D. S. . W sprawie apelację złożyli również prokurator i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych B. W., K. W. i W.W.i popierali je na rozprawie w zakresie w jakim pozwalało na to orzeczenie Sądu Najwyższego uchylające poprzedni wyroki przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie , jednak z uwagi na to , że nie złożyli oni wniosku o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem Sąd Apelacyjny w Lublinie- na mocy art.457§2 k.p.k. – odstąpił od sporządzenia pisemnych motywów w odniesieniu do zarzutów tych stron.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Czyn przypisany oskarżonemu D. S. w punkcie I wyroku Charakter obrażeń czaszki	Opinia uzupełniająca Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L.	K – 1948-1971

jakie doznał M. W. wskazuje na znaczną energię i jak i prędkość urazu. Energia kinetyczna kończyny górnej uzbrojonej w drewniany kołek będzie przeszło czterokrotnie większa od energii wygenerowanej przez samą kończynę górną przy zachowaniu takich samych prędkości kątowych. Energia urazu doznanego przez pokrzywdzonego była bardzo duża i niewątpliwie wystarczająca do spowodowania ciężkich obrażeń ośrodkowego układu nerwowego mogących doprowadzić w efekcie do jego zgonu.

Zarówno przejście pokrzywdzonego M. W. do pomieszczeń stacji benzynowej jak i przebywanie w pozycji siedzącej (jeśli takowe czynności miały miejsce) nie odegrały istotnego

negatywnego
wpływu na
pogłębienie się
zmian
związanych
doznanymi
przez
pokrzywdzonego
obrażeniami
ośrodkowego
układu
nerwowego ,
których
charakter,
rozległość i
stopień ciężkości
był
zdeterminowany
rodzajem
doznanym przez
niego obrażeń w
wyniku
zadanych mu
przez
oskarżonego D.
S. ciosów.

Niewątpliwie
upływ czasu
jaki upłynął od
doznania urazu
do ujawnienia
leżącego
pokrzywdzonego
po upadku w
wyniku zadania
mu ciosów przez
oskarżonego D.
S. czy też dalej do
przybycia służb
ratunkowych
mógł mieć
niekorzystny
wpływ, niemniej
jednak z uwagi
na charakter
obrażeń
ośrodkowego
układu
nerwowego

doznanego przez pokrzywdzonego już w chwili ich powstania stanowiły one realne zagrożenie dla jego życia i do zgonu mogło dojść praktycznie w każdym momencie. Szybkość narastania krwawienia śródczaszkowego u pokrzywdzonego, jego rozległość a także postęp rozwijających się wtórnie do niego zmian obrzękowych wynikały bezpośrednio z dużej energii urazu i nawet wręcz natychmiastowe przewiezienie pokrzywdzonego do szpitala i wdrożenie specjalistycznego leczenia mogłoby również zakończyć się niepomyślnie, bowiem ryzyko było wysokie już w momencie zadziałania narzędzia na głowę pokrzywdzonego i

zapoczątkowania
krwawienie.

Reasumując: z
treści opinii
wynika , że

- na czaszkę
pokrzywdzonego
w wyniku
uderzenia go
przez
oskarżonego nie
zadziałała
bardzo duża
energia;

- sposób
udzielenia
pomocy
pokrzywdzonemu
przez osoby ,
które go
odnalazły po
ataku
oskarżonego D.
S. nie miał
jakikolwiek
związku
przyczynowego z
zakresem
doznanych przez
niego obrażeń i
następnie
zgonem,

--upływ czasu
od uderzenia
pokrzywdzonego
do chwili jego
odnalezienia a
następnie do
udzielenie mu
pomocy przez
osoby
wykwalifikowane
(przyjazd
karetki
pogotowia) nie
miał jakikolwiek
związku

		<p>przyczynowego z jego zgonem, w tym znaczeniu, że z uwagi na charakter obrażeń ośrodkowego układu nerwowego doznanego przez pokrzywdzonego już w chwili ich powstania stanowiły one realne zagrożenie dla jego życia i do zgonu mogło dojść praktycznie w każdym momencie.</p>	
--	--	--	--

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
		<p>Tezy ,iż :</p> <p>- sposób udzielenia pomocy pokrzywdzonemu przez osoby , które go odnalazły po ataku oskarżonego D. S. miał jakikolwiek związek przyczynowy z zakresem doznanych przez</p>	<p>Opinia uzupełniająca Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L.</p>	<p>K – 1948-1971</p>

	<p>niego obrażeń i następnie zgonem,</p> <p>-upływ czasu od uderzenia pokrzywdzonego do chwili jego odnalezienia a następnie do udzielenie mu pomocy przez osoby wykwalifikowane (przyjazd karetki pogotowia) miał jakikolwiek związek przyczynowy z jego zgonem,</p> <p>- na czaszkę pokrzywdzonego w wyniku uderzania go przez oskarżonego nie zadziałała bardzo duża energia</p>		
--	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Opinia uzupełniająca Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L. K – 1948-1971	Opinia uzupełniająca wydana przez Katedrę i Zakład Medycyny Sądowej w L. (k – 1948-1971) jest pełna jasna , zupełna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni

podziela jej treść i wnioski w niej zawarte. Biegli precyzyjnie i jasno odpowiedzieli na dodatkowe pytania – nie zachodzi potrzeba jakiegokolwiek uzupełniania tej opinii. Zresztą strony na rozprawie apelacyjnej (k – 2027v) nie żądały wzywania ich na rozprawę bądź uzupełniania w inny sposób tej opinii.

Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił także wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. Dr Jana Sehna w Krakowie z uwagi na brak podstaw z art. 201 k.p.k. Nie jest bowiem prawdą , iż w przedmiotowej opinii nie ma odpowiedzi na pytania obrońcy a dotyczących siły zadania ciosu przez oskarżonego. Przeciż biegli ustalili , że na czaszkę pokrzywdzonego w wyniku uderzenia go przez oskarżonego nie zadziałała bardzo duża energia. Energia urazu doznanego przez pokrzywdzonego była bardzo duża i niewątpliwie wystarczająca do spowodowania ciężkich obrażeń ośrodkowego układu nerwowego mogących doprowadzić w efekcie do jego zgonu. Obliczenie jej w sposób jeszcze bardziej precyzyjny nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy gdyż jaka by ona nie była (w sensie obliczeń parametrów fizycznych) nie utraci przymiotu wyżej opisanego w przedmiotowej opinii.

**2.2.2. Dowody
nieuwzględnione przy
ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał
za niewiarygodne oraz
niemające znaczenia dla
ustalenia faktów)**

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
n	<p>Zarzuty :</p> <p>Obrońca D. S. wskazała, że skarży wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w części, tj. w zakresie punktów I, VI i VIII.</p> <p>Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów zgromadzonych w trakcie postępowania, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego D. S., w zakresie w jakim wyjaśnienia oskarżonego S. wskazywały na użycie niewielkiej siły uderzenia skierowanej przeciwko pokrzywdzonemu M. W., a przede wszystkim w zakresie w jakim od początku postępowania (również przy pierwszym przesłuchaniu w postępowaniu przygotowawczym) wyjaśniał, iż nie zamierzał zabić pokrzywdzonego, a jedynie go ogłuszyć (co było spójne z wyjaśnieniami i zeznaniami współoskarżonej oraz D. D.), podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są spójne i jednolite, a</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

poddane właściwej analizie mogłyby prowadzić do odmiennych wniosków, co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia;

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności wyjaśnień M. J. oraz zeznań świadka D. D., w zakresie w jakim w swoich depozycjach odsuwali oni od siebie sprawstwo czynów im przypisywanych, bezsprzecznie celem uniknięcia odpowiedzialności karnej, a zamiary, pomysły i kierownictwo dokonania rozboju na stacji benzynowej czy kradzieży z włamaniem w sklepie (...) przypisywali oskarżonemu D. S., podczas gdy z depozycji wskazanych osób wynika, iż łączył ich nieformalny związek, a doświadczenie życiowe może wskazywać, że osoby takie będą działały celem wzajemnej ochrony, a ich wyjaśnienia i zeznania nie mogą być w tym zakresie uznane za wiarygodne;

3. art. 193 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu S. popełnienia czynu zabójstwa z zamiarem ewentualnym w dużej mierze na niepełnej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, która nie uwzględniała wszystkich okoliczności sprawy, jak wpływu czasu od uderzenia pokrzywdzonego do czasu jego odnalezienia przez świadków, sposobu udzielenia pierwszej pomocy przez świadków, w szczególności niesienia pokrzywdzonego przez świadków, tamowania krwawienia z głowy, posadowienia pokrzywdzonego z

pozycji pionowej, upływu czasu od momentu udzielenia pomocy do momentu wezwania, a następnie przyjechania wykwalifikowanej pomocy – karetki pogotowia ratunkowego, a co więcej opinii nieuwzględniającej obliczeń bądź wartości, na podstawie których biegły wywiódł, iż na czaszkę pokrzywdzonego działała bardzo duża energia, co w konsekwencji doprowadziło do przypisania związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy działaniem oskarżonego, a śmiercią pokrzywdzonego, w sytuacji gdy podnoszone powyżej wątpliwości nie zostały w ogóle poddane badaniu przez Sąd;

4. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych złożonych na piśmie przez obrońcę oskarżonego na rozprawie w dniu 25 maja 2018 r. zmierzających do wykazania istotnych dla sprawy okoliczności oraz podnoszonych wątpliwości, m.in. czy szeroko pojęty sposób udzielania pierwszej pomocy przez świadków nie miało wpływu na późniejszą śmierć pokrzywdzonego, w szczególności w sytuacji gdy pokrzywdzony zmarł 12 dni po zdarzeniu, a oskarżony S. konsekwentnie podnosił, iż nie zamierzał pozbawić życia pokrzywdzonego i nie używał do uderzenia znacznej siły, a niewyjaśnienie podnoszonych we wnioskach dowodowych okoliczności prowadzi do luki w badaniu związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego a śmiercią pokrzywdzonego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania skazującego orzeczenia bez wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności oraz

bez rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Ponadto, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

5. art. 63 § 1 k.k. poprzez niezaliczenie na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. S. kary pozbawienia wolności w sprawie, w sytuacji gdy od czasu zatrzymania oskarżonego D. S. w dniu 7 grudnia 2017 r. jest wobec niego stosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sposób ciągły, a w dniu ogłoszenia wyroku Sąd przedłużył stosowanie tego środka do dnia 4 stycznia 2019 r., natomiast w sentencji wyroku Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 7 grudnia 2017 r. do dnia 12 marca 2018 r.

Prokurator poparł swą apelację w zakresie w jakim pozwala na to orzeczenie Sądu Najwyższego uchylające sprawę do ponownego rozpoznania i wnosił o wydanie orzeczenia tożsamego z wydanym uprzednio przez sąd odwoławczy (k – 2028) , tj. w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego D. S. za czyn z punktu I sentencji wyroku, poprzez orzeczenie wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat, w sytuacji gdy prawidłowa ocena okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprawy przez pryzmat dyrektyw wymiaru kary, stopnia społecznej szkodliwości popełnionej przez oskarżonego zbrodni, stopnia jego winy oraz pozostałych sprawiają, że tak ukształtowana kara nie

	<p>spełni swoich celów tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej;</p> <p>Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych poparł swą apelację w zakresie w jakim pozwala na to art. 443 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i wnioski w niej sformułowane. (k – 2028), tj. w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary w obliczu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 § 1 i 2 k.k. wymierzonej oskarżonemu D. S. wobec wymierzenia mu kary 15 lat pozbawienia wolności będącej karą niewspółmiernie łagodną, nie uwzględniającą wszystkich okoliczności strony podmiotowej, przedmiotowej oraz skutków spowodowanych działaniem oskarżonego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><i>Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego D. S.</i></p> <p>Jeśli chodzi o zarzut zawarte w punkcie 1 apelacji obrońcy D. S. , tj. obrazy przepisów postępowania a to art. 7 i 410 k.p.k. mającej wpływ na treść orzeczenia , to stwierdzić należy , że skarżąca faktycznie kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy w Lublinie , w postaci odmówienia wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego w zakresie użycia przez niego niewielkiej siły przez zadaniu ciosów pokrzywdzonemu i braku zamiaru jego zabójstwa. Zarzut ten jest bezzasadny. Sąd Okręgowy w Lublinie dokonał bowiem szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego D. S. i wywód skarżącej,</p>		

iż sprzecznie z ustawowymi regułami oceny dowodów Sąd Okręgowy w Lublinie uznał je za niewiarygodne w szczególności w części, w której podnosił, że „użył niewielkiej siły uderzenia” (zadając cios w głowę pokrzywdzonego M. W.) o tyle nie mógł przekonywać, że opierał się wyłącznie na bezkrytycznym odwołaniu się do takich właśnie twierdzeń oskarżonego bez uwzględnienia faktu, że pozostawały one w oczywistej sprzeczności z dowodem w pełni wiarygodnym a to opinią Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) w L. (zob. k. 934-937, k. 939-943, 1948 - 1971). Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni podzielił zaprezentowaną ocenę tego ostatniego dowodu zaprezentowaną przez Sąd pierwszej instancji (zob. pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku). Apelująca zaś o tyle nie zdołała jej podważyć, że ograniczyła się do afirmacji wyjaśnień oskarżonego i kwestionowania tej opinii. Dodać należy , iż w trakcie postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny wywołał opinie uzupełniającą tychże biegłych (wcześniejsza część niniejszego uzasadnienia) , z której także wynika, że na czaszkę pokrzywdzonego w wyniku uderzania go przez oskarżonego zadziałała bardzo duża energia. - energia urazu doznanego przez pokrzywdzonego była bardzo duża i niewątpliwie wystarczająca do spowodowania ciężkich obrażeń ośrodkowego układu nerwowego mogących doprowadzić w efekcie do jego zgonu. Jednoznacznie przeczy to wyjaśnieniom oskarżonego D. S., iż ciosy pokrzywdzonemu zadawał używając niewielkiej siły. Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni aprobuje treść i wnioski tej opinii – jest ona jasna, precyzyjna,

logiczna i nie zawiera jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności. Już tylko na marginesie wypada w tym kontekście dodać, że obrażenia głowy M. W., jakie swym działaniem spowodował D. S., same w sobie w oczywisty sposób dowodzą z jak dużą siłą działał, a zatem subiektywne w tym zakresie oceny oskarżonego w żadnym razie powyższego dowodu z opinii biegłych nie mogły skutecznie podać w wątpliwość.

Podobnie należało ocenić te wywody skarżącej zawarte w dalszej części tego zarzutu, w których podnosiła ona, że D. S. wiarygodnie wyjaśniał, iż „nie zamierzał zabić pokrzywdzonego” (zob. pkt 1 apelacji). Wnioski Sądu I instancji prowadzące do przyjęcia wyrokowych ustaleń, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym dokonania zabójstwa M. W. w pełni zasługują na akceptację, jako racjonalne, logiczne i zgodne z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego. Zważywszy na wiarygodne ustalenia co do sposobu działania oskarżonego, w szczególności zadania przez niego, ze znaczną energią, dwukrotnego ciosu drewnianym trzonkiem w głowę pokrzywdzonego (w okolicę ciemieniową i ciemieniowo-potyliczną), przy oczywistej świadomości oskarżonego, że zadaje takie ciosy w tę część ciała, w której znajdują się ważne ośrodki życiowe, nie sposób, przy uwzględnieniu ustawowych reguł wnioskowania określonych w art. 7 k.p.k., nie sposób nie zgodzić się z Sądem Okręgowym w Lublinie, że takie właśnie działanie oskarżonego D. S. jednoznacznie łączyło się ze spowodowaniem bardzo znacznego ryzyka (niebezpieczeństwa) naruszenia dobra prawnego (tu:

pozbawienia życia pokrzywdzonego M. W.) i stanowiło naruszenie, w sposób rażący, reguły postępowania z tym dobrem (zob. pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozważyć co do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego D. S. w punkcie I wydanego w pierwszej instancji orzeczenia). W takim zaś stanie rzeczy, gdy oskarżony niewątpliwie (bowiem nie wykazywał on żadnych deficytów mogących wskazywać, że nie rozumiał on znaczenia swego czynu lub nie mógł pokierować swym postępowaniem) musiał sobie zdawać sprawę z występowania powyższych okoliczności (wszak są one powszechnie znane każdemu przeciętnemu człowiekowi), stwierdzić trzeba, że bez wątplenia godził się zarazem na wystąpienie, w wyniku przedsiębranego przestępczego wskazanego wyżej działania, skutku śmiertelnego po stronie pokrzywdzonego, co z kolei przesądza o trafności przyjęcia przez Sąd I instancji iż D. S. w tym zakresie działał z tzw. zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego M. W.. Teza skarżącej, iż oskarżony „nie przewidywał takiego skutku swych czynności” (zob. uzasadnienie apelacji) pozostawała absolutnie dowolną, pozbawioną oparcia w analizie przebiegu poddanego osądowi zdarzenia, którą Sąd pierwszej instancji przeprowadził z pełnym poszanowaniem reguł racjonalnego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (wiedza, jakie skutki pociąga za sobą zadanie w głowę człowieka, ze znaczną energią, ciosów w głowę drewnianym „trzonkiem” [styliskiem siekiery o długości 70 cm i przekroju 2,5 cm], tj. możliwość doprowadzenia w ten sposób, z wysokim

prawdopodobieństwem, do śmierci ofiary, jest na tyle powszechna, że bez wątplenia posiadał ją również dwudziestosiedmioletni w czasie popełnionego czynu D. S., posiadający jednak wykształcenie zawodowe [mechanik pojazdów samochodowych] i działający przy tym w warunkach pełnej poczytalności). Nadto na marginesie zauważyć należy, iż wywód skarżącej co do tego, że oskarżony „nie chciał” dokonać zabójstwa pokrzywdzonego, o tyle nie miał on znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu odwoławczym, że D. S. nie przypisano działania z zamiarem bezpośrednim dokonania zabójstwa, lecz przypisano mu działanie z tzw. zamiarem ewentualnym (tj. Sąd pierwszej instancji przyjął, że zadając pokrzywdzonemu ciosy opisanym w wyroku drewnianym trzonkiem w głowę, „przewidywał możliwość pozbawienia życia M. W. i godził się na to” – zob. wyrokowy opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I orzeczenia Sądu pierwszej instancji).

Jeśli chodzi o zarzut zawarty w punkcie 2 apelacji to wstępie zauważyć należy, że Sąd Okręgowy w Lublinie w żadnym razie nie poczynił zwalczanych przez skarżącą ustaleń, jakoby to D. S. był „pomysłodawcą” dokonania rozboju na stacji benzynowej czy też dokonania włamania do sklepu (...), by owe czyny były wyrazem realizacji jego samodzielnie powziętego zamiaru, a także by „kierował” ich wykonaniem. Ustalenia faktyczne zaprezentowane przez tenże Sąd w pisemnym uzasadnieniu wydanego wyroku, będące pochodną dokonanej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (w tym wyjaśnień M. J.

i zeznań D. D., do których odniosła się w rzeczonym zarzucie skarżąca) nie pozostawiają wątpliwości, że Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, że dokonanie przestępstwa kradzieży z włamaniem do sklepu (...) w miejscowości S. było pochodną decyzji powziętej wspólnie przez oskarżonego D. S. i D. D., zaś w przypadku rozboju na stacji benzynowej w K. P. zamiar jego dokonania został powzięty wspólnie przez oskarżonych (D. S. i M. J.) i D. D. (zob. pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku), tak jak – co należy podkreślić – podawał w swych wyjaśnieniach złożonych w śledztwie oskarżony S. (zob. k. 223-225). Co więcej, ani w procesie subsumpcji, ani kształtując karę, Sąd pierwszej instancji nie powoływał się na wskazane w zarzucie apelacji „ustalenia”; w tym zaś stanie rzeczy stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy nie tylko więc nie dokonał wskazywanych przez apelującą ustaleń, a tym samym nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. ale też powyższych okoliczności w procesie orzekania nie traktował jako obciążających D. S.. Tym samym brak było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia zasadności tego zarzutu podniesionego przez obrońcę oskarżonego D. S..

Reasumując : nie sposób uznać za skarżącą, iż Sąd I instancji oceniając zgromadzony materiał dowodowy , dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów usytuowanej w art. 7 kpk. – Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości podziela ustalenia i analizę dowodów przeprowadzoną przez tenże Sąd.

Zarzut naruszenia powyższej zasady nie może bowiem sprowadzać się

do samej polemiki z ustaleniami sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia , czy też przeciwstawianiu tymże ustaleniom odmiennego poglądu, opartego na własnej dokonanej przez skarżącego ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 roku w sprawie I KR 197/74 – OSNKW 5/1975 poz. 58). Tymczasem w sprawie niniejszej skarżąca przeciwstawia ustaleniom sądu zawartym w uzasadnieniu , swoją , subiektywną ocenę dowodów w sprawie , opartą na późniejszych wyjaśnieniach oskarżonego D. S.. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (przykładowo wyrok z dnia 9 listopada 1990 roku w sprawie WRN 149/90 – OSNKW 7-9/1991 poz. 41) , przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. , jeśli tylko:

-jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

-stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających , zarówno na korzyść , jak i niekorzyść oskarżonego,

-jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi Sąd I instancji spełnił. Natomiast wywody skarżącej zawarte w apelacji , przedstawiają alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie czystą polemikę z ustaleniami sądu I instancji , nie popartą logicznymi argumentami.

Brak jest także podstaw do przyjęcia, iż Sąd I instancji w trakcie postępowania naruszył przepis art. 410 k.p.k. Sąd ten ustalając bowiem stan faktyczny w sprawie nie opierał się na żadnej nieujawnionej na rozprawie głównej okoliczności, ani też nie uchylił się od oceny jakichkolwiek ujawnionych i istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności czy też dowodów, a co mogłoby świadczyć o orzekaniu Sądu z obrażą powyższego przepisu. Zaakcentować przy tym trzeba, że przyjęcie przez Sąd Okręgowy w Lublinie iż wiarygodną pozostaje jedynie część materiału dowodowego i odmowa wiary sprzecznym z nią dalszym dowodom (w tym wyjaśnieniom oskarżonego D. S.) sama w sobie nie świadczy o naruszeniu tego ostatecznego przepisu prawa procesowego (wyrok bowiem nie może opierać się na sprzecznych dowodach – stąd konieczna jest ich weryfikacja pod kątem wiarygodności, której sąd winien dokonać z poszanowaniem ustawowych reguł dotyczących się tego procesu). Taką czynność Sąd I instancji w sprawie niniejszej dokonał

Jeśli chodzi o zarzuty zawarte w punktach 3 i 4 apelacji a dotyczące „niepełności” opinii sporządzonej w sprawie niniejszej przez biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L. (zarzut w punkcie 3) oraz rzekomo niezasadnego oddalenia wniosków dowodowych (k – 1382-1384, 1400) to stwierdzić należy, iż zdezaktualizowały się one na etapie postępowania odwoławczego. Zauważyć bowiem należy, że postanowieniem z dnia 8 czerwca 2021 roku r. (k. 1820-1821) Sąd Apelacyjny w Lublinie postanowił

dopuszczyć dowód z uzupełniającej opinii biegłych z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w L. dotyczącej obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego W. zadając im jednocześnie pytania postulowane we wniosku dowodowym przez obrońcę oskarżonego.

W związku z powyższym wyżej wymienieni biegli sporządzili opinię (k – 1948-1971) , która została ujawniona na rozprawie (k – 2027-2028).

Ocena merytoryczna wyżej opisanej opinii została dokonana przez Sąd Apelacyjny w Lublinie we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.

Niezasadny jest także zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 63 § 1 k.k. Uszło bowiem uwadze obrońcy, że jakkolwiek tymczasowe aresztowanie było stosowane wobec D. S. w sposób ciągły (od dnia jego zatrzymania), także po dniu 12 marca 2018 r., to po tej dacie o tyle brak było podstaw do zaliczenia na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności tymczasowego aresztowania po wskazanym dniu, że została wówczas wprowadzona do wykonania kara pozbawiania wolności orzeczona w stosunku do D. S. w innej sprawie (zob. k. 1343, k. 1413, k. 1586, k. 1587).

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności apelacji obrońcy D. S. nie mogły, co oczywiste, zasługiwać na uwzględnienie wnioski odwoławcze (brak było podstaw do przyjęcia, iż czyn D. S. z punktu I zaskarżonego wyroku wyczerpuje – po dokonaniu niezbędnych w tym przedmiocie, a odmiennych aniżeli przyjęte przez Sąd pierwszej instancji,

ustaleń faktycznych - znamiona przestępstwa określonego w art. 156 § 3 k.k., jak również nie zachodziły przesłanki do wydania w niniejszym postępowaniu odwoławczym orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, co alternatywnie postulowała skarżąca).

Odnosnie apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

Apelacja prokuratora zawierająca zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej za czyn opisany w punkcie I zaskarżonego wyroku wobec D. S., oraz apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych zawierająca tożsamy zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, którego to uchybienia dopuścił się Sąd Okręgowy w Lublinie ferując wyrok w stosunku do tegoż oskarżonego za popełnienie czynu przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem są w tej części słuszne.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że z rażącą niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych (wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 1973 roku w sprawie III KR 254\73 – OSNPG 3-4\1974 poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 roku w sprawie II KRN

198\94 – OSN Prok. i Pr. 6\1995 poz.18). Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary , ale o różnicę zasadniczą , która powodowałaby , iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną , z uwagi na jej łagodność lub surowość.

Kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową zarówno z powodu nadmiernej jej wysokości, jak i z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 1973 roku w sprawie V KRN 474/72 – OSNKW 6/1973 poz. 76) lub może być uznana za rażąco łagodną z powodu niewspółmiernie niskiego jej wymiaru.

Prokurator wskazywał, że rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wynika z nieprawidłowej oceny przez Sąd I instancji okoliczności zbrodni , tj. działania oskarżonego w sposób brutalny i bezwzględny, bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, jego przedniej karalności. Wskazywał także , iż kara w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu nie spełnia swych celów w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej tj. celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych podnosił , iż wymierzona oskarżonemu D. S. kara jest rażąco niewspółmiernie surowa jeśli weźmie się pod uwagę wszystkie okoliczności strony podmiotowej i przedmiotowej czynu

Twierdzenia te są całkowicie słuszne. W przekonaniu Sądu

Apelacyjnego w Lublinie, kara piętnastu lat pozbawienia wolności wymierzona D. S. za dokonane zabójstwo M. W., w związku z rozbojem na jego szkodę, raziła swą raziącą, niewspółmierną łagodnością (w rozumieniu względnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Sąd Okręgowy w Lublinie w procesie ferowania rzeczony kary niedostatecznie uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych czynu D. S., a w szczególności stopień jego winy i stopień szkodliwości społecznej jego czynu a przemawiających na jego niekorzyść, co doprowadziło do orzeczenia kary zbyt łagodnej, a przez to niesprawiedliwej, która nie mogłaby osiągnąć swych ustawowych celów. Rację ma zarówno prokurator szeroko omawiając i akcentując te okoliczności obciążające D. S., których Sąd pierwszej instancji nie docenił (zob. s. 17-20 wspomnianej apelacji – nie ma potrzeby szczegółowego przywoływania ich w tym miejscu) – poza tezą, że to oskarżony S. „był inicjatorem” przedmiotowego przestępstwa (takiego ustalenia Sąd pierwszej instancji nie poczynił – pisemne motywy orzeczenia Sądu Okręgowego w Lublinie jak i wcześniejsza część niniejszego uzasadnienia). Podobnie te okoliczności obciążające oskarżonego wskazuje pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych (k – 7-8 apelacji). W ich świetle stwierdzić należało, że podkreślane przez Sąd pierwszej instancji okoliczności łagodzące (pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku), a to jego dotychczasowa niekaralność za czyny przeciwko życiu i zdrowiu

oraz skrucha i przeproszenie rodziny pokrzywdzonego nie mają takiej wagi, by przemawiały za orzeczeniem kary stosunkowo – w odniesieniu do realiów osądzonego zdarzenia – łagodnej (tj. kary piętnastu lat pozbawienia wolności). Zauważyć trzeba, że oskarżony D. S. umyślnie naruszał już porządek prawny (karany był za przestępstwa przeciwko mieniu), co już samo w sobie przemawia za zasadnością tezy, iż jest osobą zdemoralizowaną, a dopuścił się – jak trafnie podniósł pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych – czynu okrutnego, popełnionego w związku z chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej, w wyniku czego pozbawił życia człowieka, nie starając się przy tym, po dokonaniu czynu w żaden sposób zniwelować wywołanych swym przestępczym działaniem skutków. Zwrócić uwagę należy, iż po ataku pozostawił on M. W. w miejscu przestępstwa nie interesując się w żaden sposób jego późniejszym losem. W tej sytuacji nadmierną wagę Sąd I instancji nadał werbalnie wyrażanej przez oskarżonego skruchy i „przeproszeniu” rodziny pokrzywdzonego, co w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie jest jedynie gołosłowną deklaracją mającą na celu uzyskanie korzystnego wyroku w sprawie niniejszej. Zważywszy przy tym na dotychczasowy tryb życia oskarżonego, jego skłonność do łamania prawa, uwzględniając we właściwych proporcjach także cechy osobowości D. S. (ma cechy osobowości nieprawidłowej z dominującymi rysami dys socjalnymi), Sąd Apelacyjny uznał za karę właściwą, sprawiedliwą, niezbędną dla osiągnięcia ustawowych celów (zob. art. 53 § 1 i 2 k.k.) karę

<p>dwudziestu pięciu lat pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał , iż jedynie kara pozbawienia wolności o takim a nie innym wymiarze spełni w stosunku do oskarżonego D. S. wymogi określone w art. 53 k.k. a w szczególności swe cele wychowawcze. .</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wnioski apelacji obrońcy oskarżonego D. S. o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zmianę zaskarżonego wyroku we wskazanej części i przypisanie oskarżonemu D. S. popełnienia czynu stypizowanego w art. 156 § 3 k.k. oraz orzeczenie za ten czyn łagodnej kary wobec oskarżonego, a także zaliczenie na poczet kary orzeczonej wobec oskarżonego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zgodnie z normami art. 63 § 1 k.k., 2. rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej oraz orzeczenie tej kary zgodnie z zasadami pełnej absorpcji, wobec zmienionej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, ewentualnie 3. uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie. <p>Wnioski apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu D. S. kary 25 lat pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie I wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Wnioski zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego D. S. niezasadne w świetle argumentacji przedstawionej przy omawianiu zarzutów apelacji.</p> <p>Wniosek zawarty w apelacjach prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych zasadny (wcześniejsza część uzasadnienia).</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	Konieczność poprawienia z urzędu błędnej kwalifikacji prawnej czynu bez zmiany ustaleń faktycznych.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Zaskarżony wyrok podlegał zmianie z urzędu, w trybie art. 455 k.p.k. -godzi się podkreślić – pomimo że wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie został zaskarżony także na niekorzyść oskarżonego D. S. (art. 455 zdanie drugie Kodeksu postępowania karnego) - iż zmiana ta w istocie miała charakter obojętny (nie była zmianą na niekorzyść tego oskarżonego] z punktu widzenia jego interesów procesowych). Rzecz w tym, że prawidłową kwalifikacją czynu przypisanego D. S. w punkcie I zaskarżonego wyroku, w pełni oddającą kryminalną zawartość tego przestępstwa, jest kwalifikacja z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zbiegu z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. (kwalifikacja kumulatywna) – nie zaś wyłącznie z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. (a to, w pierwszej kolejności, ze względu na potrzebę takiego zakwalifikowania przypisanego oskarżonemu czynu, która będzie oddawała fakt dokonania przez D. S. zabójstwa M. W. właśnie w związku z rozbojem [a nie w związku z wzięciem zakładnika czy zgwałceniem – zob. znamiona czynu z art. 148 § 2 pkt 2 k.k.], po drugie zaś, ze względu na konieczność wskazania w kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, czy w związku z zabójstwem M. W. oskarżony S. dokonał rozboju w typie podstawowym czy też w typie</p>	

<p>kwalifikowanym. Z tego powodu rzeczona kwalifikacja została poprawiona w sposób wynikający z treści punktu I.1 wyroku Sądu Apelacyjnego.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>II</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Sąd Apelacyjny w Lublinie w części zmienił a w części utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W związku z nieuwzględnieniem apelacji obrońcy oskarżonego D. S. w jakimkolwiek zakresie oraz uwzględnieniem apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych w części Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak wyżej.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>I</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Sąd Apelacyjny w Lublinie zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. kwalifikację prawną czynu przypisanego D. S. w punkcie I poprawia na art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zbiegu z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., 2. uchyła orzeczenie o karze łącznej wymierzonej D. S. w punkcie VI, 3. orzeczoną wobec D. S. karę pozbawienia wolności za czyn z punktu I podwyższa do 25 (dwadzieścia pięć) lat pozbawienia wolności, za podstawę jej wymiaru przyjmując art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. <p>Sąd Apelacyjny w Lublinie nie wymierzył kary łącznej w odniesieniu do D. S. ze względu na zakres zaskarżenia, jaki został określony w orzeczeniu Sądu Najwyższego.</p>	

<p>Mianowicie wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie zastał zaskarżony a następnie a następnie uchylony przez Sąd Najwyższy jedynie w części tj. w punktach 1.1, 1.2, 2.3 i 1.4 dotyczących czynu zabronionego D. S. zakwalifikowanego przez tenże Sąd Apelacyjny w Lublinie z art. 148§2 pkt. 2 k.k. w zbiegu z art. 280§1 k.k. w związku z art. 11§2 k.k. (okoliczność bezsporna) a więc poza zakresem zaskarżenia (i jednocześnie uchylecia do ponownego rozpoznania) pozostał czyn opisany w punkcie III wyroku Sąd Okręgowego w Lublinie zakwalifikowany z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. W tej sytuacji właściwym sądem do orzeczenia kary łącznej obejmującej także ten czyn będzie Sąd Okręgowy w Lublinie w ramach postępowania o wydanie wyroku łącznego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Dokonana zmiana jest spowodowana uwzględnieniem w części apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych a częściowo została spowodowana koniecznością poprawienia kwalifikacji prawnej czynu na podstawie art. 455 k.p.k. (wcześniejsza część uzasadnienia).</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Sąd Apelacyjny w Lublinie na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec D. S. kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 3 stycznia 2021 roku do dnia 24 sierpnia 2022 roku.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Punkt IV	Sąd zwolnił oskarżonego D. S. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustalił, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa w oparciu o przepis art. 624§1 k.p.k. uznając, iż jego sytuacja materialna nie pozwala na uiszczenie tych należności.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Lubartowie		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rażąca niewspółmierność kary wymierzonej D. S. za czyn z punktu I w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rażąca niewspółmierność kary wymierzonej D. S. za czyn z punktu I w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego D. S. za winnego popełnienia czynu z art. 148§2 pkt. 2 k.k. zamiast czynu stypizowanego w art. 156§3 k.k. i orzeczenie kary łagodniejszej.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana